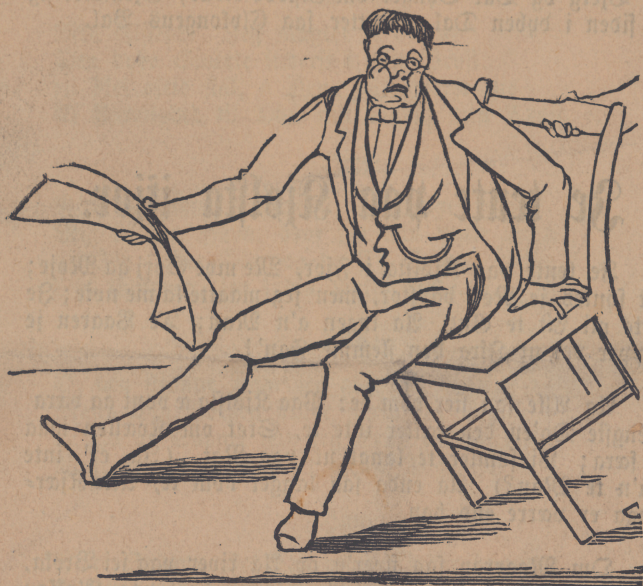

Fire nye Viser.

Nøtten.

Nøtten han synger paa Volgen blaa, Lyft er at høre
derpaa. Havets smaa Alfer i Ringdands gaa, Og Vol-
gerne danser ogsaa. Men Nøtten da han imod Himlen
ser, slaar han sit Dje ned, Thi blandt de Stjerner, som
han der ser, Freja imod ham da ler.

Herligt sad Maanen i stjernerlys Kvæl, spredter kring
Nejden sit Skin, Duftende Blomme paa lummer Hæl,
Slumrer saa sødt paa sin Gren. Heller, kan hende, en
Terne git, Ensom ved stille So, Kind udaf Roser og Hals
udaf Sno, Rystes af Fuldmaanens Blik.

V box 27: 784

D, Yngling, som klager paa lummer Hæll, Mig faar du aldrig til Brud. Men var jeg Noffen med Harpen selv, Klædt i sit søgrønne Strud; Men nu har jeg givet en anden mit Ord, Evtigt skal det bestaa Høit over Himlen deroppe blaa, Højt over grønnskende Straa.

Storre end Jordslivets Kval er hans, Bruden han søgte ei fans. Sluknende Stjerner, o Hjul eders Glans, I Terner, gaa ikke til Dans! Men Noffen ved Harpen, for Bjerg og Dal Synger om Elstovs Kval; Gjemmer sig sig siden i dyben Dal, Sluttes saa Elvkongens Val.

Se tente paa Kjolsta ifjor.

Se tente paa Kjolsta i Fjor, Me mye Sorj aa Moje; Dit syntes je Noa va stor, men jeg maatte la me noie; Je sette mi Lit te Gud, Na ingen a'n Man; Te Baaren je slapper vel ut Ifra den stemme Jan'!

Na Alle saa sier dem de: Paa Kjolsta æ vont aa vera Længste Da'en den rækker inte te, Stot om Kvællen maa vi fara; Vi somler te langt ut paa Nat, (Ja er' inte Fa'n te Man?) Na enda saa legger dom te, Atte Kjærringa er værre end han.

Om Maarran saa slyer'n op Na river paa sei Brofa, Derefter saa tar'n en Sup, Na gleiner bort paa Kloffa: „Kjære Gutter, staa naa op! Naa æ Kloffa mot di tre, Stel naa alle Gampa ihop, Na sea saa høgger I Be.“

Dæmme ryker Kjærringa op Na kaster paa sei Staffen, Deretter saa tar a' en Kof Na slang se ner paa Krakken: „Kjære Jenter staa naa op! Naa æ Kloffa si' tre, Kof fyft Billinga, aus a' saa op; Na sea saa steller I Fæ.“

Na naa æ je saa indeli gla, Naa har je tent ut Nare, Mange Laf sta naa Kjolstan ha For han dro me saa flitti i Haare; Je Beina ret oste tok sat, Nær som Noa den blier me for stor, Aldri kommer je' te Kjolstan at. Nei, naa vil jeg bli him' hos a' Mor!

Afskeden.

Han:

Farvel; men Du min Pige maa ei bæve,
Skjønt jeg nu maa bort fra elsket Havn.
.: Ud paa vilden Bolge maa jeg svæve,
Mens Du har No i Hyttens trygge Favn. .:.

Hun:

Min Elskede! Jeg mægter ei at fue
Den dybe Smerte inderst i mit Bryst.
.: Nei altid skal, o Ven, mit Hjerte lue
Af Kjærlighed til Dig, mit Savn, min Trost. .:.

Han:

Naar Baaren ler hernæst, og Bolger gånge
Mig til den Havn, hvor jeg min Lykke vandt,
.: Jeg kysser Dig, og da skal Hjertet synges
Om Elstoven, jeg i din Hytte fandt. .:.

Hun:

O, den skønne Baar jeg glad vil vente,
Mens Dig Bolgen stiller fjernt fra mig.
.: Ja af Savnet selv jeg Trost vil hente,
Naar jeg tænker paa at gjense Dig. .:.

Han:

Naar Sydens Sol paa mine Kinder brænder,
Jeg under Palmens Kroner venligt ler
.: Til Negerbarnets Dands — ved Jordens Ender
Min Tante altid i din Hytte er. .:.

Hun:

Glem ei de dyre Eder, Du har svoret,
Naar Sydens Glæder vil bedære dig!
.: At ei den Elstov, jeg saa ren har baaret,
Forvandles skal til Torne paa min Vej. .:.

Han:

O, skjælv ei saa, min Brud! thi Havets Bolge
Ei bryde kan vor Elstovs varme Tro.
.: Hvorhen jeg gaar, Dig mine Tanker følge,
De altid i din lille Hytte bo. .:.

Hun:

Jeg skal ei skjælte, jeg mon sende
Til Himlen op for Dig min varme Bøn,
:: At om saa Du drog til Verdens Ende,
En helbig Hjemkomst blev din Elskovs Løn. ::

Kjærlighedsvise.

I Dalen ved Haabet der vinker en Mø
I Ungdommens Dage en Rose saa rød;
Hun eier et Hjerte, der evigt skal slaa,
Min deilige Pige, som der monne gaa.

I Dalen ved Haabet vi vandred saa tidt,
Hvor Maanen og Stjernerne tindred saa blidt.
Der gav vi hverandre vort Hjerte og Haand
For evigt at knytte vort Kjærligheds Baand.

Jeg reiste fra Fader, fra Moder og Hjem,
Vist aldrig i Verden forglemmer jeg dem,
Og aldrig forglemmer jeg Eder, jeg svor,
Ei heller den Dal, hvor min Elskede bor.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Saalænge som Hjertet og Pulsen kan slaa,
At elste en Anden jeg ei kan formaa.

At kjæreste Pige, agt vel paa mit Ord,
Vi Alle maa blive til sorteste Jord;
Hvor glad og hvor lykkelig er ikke den,
Som her udi Verden kan have en Ven.